"U rytířů."

Povídka od Anny Sokolové.

[Pokračování.]

I byla dlouho u konce, a smutná, přemnohá loučí se mladý "snaženec libomudrství" s dívkou starého rodu, ale malé zámožnosti.

V zámeckém parku přiskali sobě, jak lípy, lásku a věrnost až do smrti, že na sebe budou čekati. Pak rozešli se na dlouhý, dlouhý čas.

Usmějte se — že nic zvláštního — ano, světem, ale co dále, toho by za našich časů sotva kdo se dotkal.

Ale tenkráte! — Však byl to čas sentimentálně, slaďké poesie, čas "Stambletů" zlatem vroubených, plných srdéček, růží a holoubků i truchlivých nad opuštěným hrobem. —

Mladý Záruba odešel do Prahy a nemohl se tu udržeti; odebral se do Vídně a měl bídu a nouzi. Nebylo možno studovati a žíti. Nechtěl-li hlady zemříti, musil se rozloučiti se sny o výnosném povolání a tím také s nadějí na krásou svatbu a šťastný život.

Chytil se službičky, aby živil. Odešel z Vídně a za několik let dostala Anna Častolovských úřad až ze Sedmihradska, kdež její milíček stal se podřízeným úřadníkem.

Odtud pak chodil list za listem v celých dlouhých čtrnácte let, a čtrnácte let psala Anna listy Zárubovi adresované do Sedmihradska. Po všechen čas se ani okem nespatřili, a jen se milovali i věrně slibovali jako tenkráte, kdy Anna byla rdícím se poupětem a Záruba mladým, bloudivým studentem.

Ale za tu dobu leccos se přihodilo. Anna odmítla dva městské synky, čímž rodiče své, o její budoucnost starostlivé, nemálo zarmoutila. Pak zemřel otec, po něm odešla matka na pravdu boží. Anna nemajíc velkého dědictví, přivydělovala se vyšíváním, těšíc se neustále, že konečně její Toníček dostane lepší a výnosnější službu, by se mohl oženiti.

Zatím poslední poupě starého šlechtického rodu rozkvetlo v růži, ta pomalounku vadla, bledla — Ale srdce nechladlo!

V něm dosud žil Antonín svěží, hladké tváře, jiskrného oka. Stávajíc léhajíc Anna naň vzpomínala, za něj se modlila; co rok jeho svátku a o sv. Mikuláši mu posílala vázaného a nadělením někou práci, kterou sama přepečlivě a uměle byla vyšila.

A Záruba od rána do poledne, od poledne do soumraku psal v kanceláři, pracoval a šetřil, až pracovnost mladická zmizela, až čelo pokrylo se vráskami, tvář pooutla a oko pomaslo.

Ale vyschlý ten úředník nebyl vyschlé duše. Okřívalať mu vzpomínkami, obrazem mladičké dívky tam daleko za horami, okřívala obrazem plným půvabu a pole! Jím se těšil, jím sílil se, kdy vadl jako strom beze vláhy uprostřed lustiny zlatých růží. —

Po čtrnácti letech za májového odpoledne přijela do Vídně dvouspřežná "diležance" a přivezla tašku nevelké psaníčko adresované "panně Anně Sebestianové z Častolovic."

Vypadala jako všecka předešlá, ale jakmile Anna jen kus ho přečetla, zachvěla se jí kolena a věrná nevěsta dala se do pláče.

I byl ten pláč deštíkem májovým, jenž ovlažil a oblažil. — Konečně! Konečně!

Plna radosti, s jasnou tváří a zářícím zrakem přiběhla Anna k Potůčkovi, jenž nedávno se oženiv ve starém domě již přebýval, aby sdělila s jeho mladou manželkou svou nevýslovnou radost. —

A dobří ti lidé upřímně se s ní zaradovali a z toho srdce přáli dobré, věrné dívce, že konečně naděje její splněny, že bude konec všem štěpkům a vtipům zlomyslných klevetnic a klevetníků.

Záruba psal, že konečně povýšení došel a že za ten všechen čas také něco zahospodařil, tak že mu nyní možná nabídnouti své Anině život pohodlný a bezstarostný; ale že se obával nouze a všech její smutných následků, ne k vůli sobě, ale k vůli ní. — Ale teď aby už nemeškala a neprodleně přijela do touží a dychtí ji spatřiti a po několika letech ku srdci ji přivinouti.

Brzo na to přišel druhý list, ve kterém Záruba radil, co by jí bylo učiniti a jak se připraviti a jmenovitě navrhoval, jí, aby dědictví své, starý dům, možná li, prodala.

Odůvodňoval radu svou velmi vážně a pádně, nicméně Anna ve všem na vše rady jeho jako příkaz splniti mu odepsala, že v tom přkoí jeho vyhověti nemůže, že starý dům, v němž předkové její přebývali, pod jehož střechou se narodila a v němž její rodiče zemřeli, některak neprostá, hodlajíc ho dětem, pokud jen možná bude.

Podotkla zkrátka, že ani on, ani ona v cizí zemi nebudou zemříti, a že ke stáru ta střecha jim bude dobrou a vítanou.

Záruba povolil a tak Anna připravila všeko a rozžehnavši se se svými známými, zvláště s Potůčkovými, vydala se na dlouhou cestu.

Ženich jí vyjel hezký kus cesty naproti. Na nlané stanici v určitý čas setkal se hubený úředník, s vlasy valně prošedivými, jemuž do čtyřicati mnoho let neschází, s "dívčkou," jíž bylo dobrých třicet. On toužil srdcem mladého šlechtíce, ona pak zachovala sobě sen sotmnáctileté dívčiny, ve skutečnosti sňal se starý mládenec se starou panou.

A tak se uviděli.

Pohlédli na sebe, zarazili se, až pak se objali a za chvíli žádný z nich nemohl slova promluviti. Usmívali se, ale co všecko ve srdci jejich se ozvalo?

Než věrná srdce, poctivé duše zvítězily.

Vzali se a nikdy toho nelitovali. Idee jejich se změnila, poměry se změnily, ale mladistvá láska v podstatě zůstala a květla jim pro štěstí.

Anna povila do roka syrka a nyní bylo vše dobře a vyrovnáno. Ve druhém roce roznemohla se na horkou. Muž staral se o dítě, ošetřoval nemocnou ženu, ponocoval u ní, jako ve mrákotě ležící, až mu došly síly a též nemoc ho schvátila, která hrozila, že mu ženu zahubí.

Než manželka probrala se a nabyvši vědomí, ptala se po dítěti a po muži. Synka jí přinesli, o muži pak řekli, že umdlen jsa po probdělé noci, usnul.

I usnula také a spala dlouho; probudivši se, ohlížela se kolem. Byla noc, najatá žena, ošetřovatelka, tvrdě usnula. Zárubová vzpřímila se a cítíc dosti síly povstala. — Našla na kolébce své zdravé děcko libě snící. Pokochala se jím, pocelovala je, pak šla k muži. Těšila se, že ho probudí a překvapí —

Vešla do druhého pokojíku a tam uprostřed byly dvě židle a na nich prkno a na něm něco bílou rouchou zastřeného. U hlav na stolku hořící voskovice — věčná lásko! — Třesouc se hroznou předtuchou blíží se chorá ještě žena — nachýlí hlavu — vzkřikne zoufale — tak zoufale, že není možná bol ten ani nastíniti. Tupá ošetřovatelka probudivši se přikvapila a zburcovala celý dům. — Sběhli se a odnesli paní Zárubovou za mrtvou na lože.

Znovu se na smrt roznemohla, a ležela dlouho. Když opět nabyla vědomí tál už sníh, a jaro se blížilo kvapem. Pro ni však nebylo žádného jara, vždyť tráva a květy vyrostly na hrobě jí nejdražší duše. —

Když později o tom paní Zárubová vypravovala, řekla: "S hrůzou na tu dobu vzpomínám a divím se, jak jsem to všecko přečkala. Nejprvé jsem všecka otupěla, pak jsem se vzpamatovala a všecko si rozložila, chtěla jsem si zoufat; a nebýt toho dítěte — To byl můj anděl strážný —"

Zůstala přes celé jaro v Sedmihradské zemi, až pak zotavivši se, rozloučila se s hrobem mužovým, kdež bylo zakopáno krátké její štěstí. Byla by Antonínovi na blízku zůstala, ale nebylo tu pro ni žádného živobytí a pak musila domů k vůli synáčkovi. Když do vlasti přijela, uvolnilo se jí poněkud, ale když vrátivši se do rodného města starobylý dům rodu svého spatřila, hořce zaplakala. Jak často s nebožtíkem mužem o něm rozprávěli, jak se těšili, že až bude ve výslužbě, sem se odstěhují, aby ve svém, mezi svými ostatek života dožili. — Opustila ho toužící nevěstou, vracela se sirou vdovou. —

Léta minula. Syn Václav vyrostl, chodil do škol. Odbyl šťastně filosofii, a stárnoucí matka těšila se, že dojde za nedlouho její miláček zaopatření, a jí že se uvolní, a těšila se tím více, an Václav byl povahy bujné a studium se mu tuze nelíbilo.

Myslila si: "Když má filosofii za zády, to už vydrží a dokončí!" Ale nedokončil. Z čista jasna přišla z Prahy novina, že se dal na vojnu.

Paní Zárubová jela za ním do Prahy, prosila, plačky, zapřisahala, ohrážila se i k vojenským pánům, ale všecko nic na plat. Sotva že Václava uvítala a s ním se rozhlédnula a již musil se svým plukem do Italie. Tichý žal sedl hen toho neustále na prahu starého domu a nyní přitrhlo se k němu hoře, hlubké hoře pro syna jedináčka.

Psal, psal, ale ne tak často. Dozvěděla se, že stal se důstojníkem, pak umlkly všecky zprávy nadobro. Již myslila, že tam v cizině někde zahynul, to z neznámé z „lou se zhlédla. — Bylo to v pátém roce po jeho odchodu. Táhl se svým plukem z Italie přes Vídeň do Prahy a tu v rodném městě byl dvoudenní odpočinek. Ale nepřišel sám.

Přivedl s sebou bledou, krásnou paní černých očí a vlasů, sám jen statný a štíhlý muž ve vojenské uniformě. Za nimi krátká služka nesoucí na race asi dvouletého, hezkého chlapečka. —

Paní Zárubová stala se pojednou babičkou: měla vnoučě, druhé mohla každou chvíli očekávati, a měla snachu, se kterou se nemohla smluvit. Bylať stříčná, mladá žena Vlaškou, znajíc kromě jazyka mateřského ještě francouzský.

Ve starém domě bylo pojednou živo a hlučno.

Dobře, že Potůčkovi měli ještě koldíku. Stěsali ji z půdy, kdež byla na odpočinku a půjčili ji paní Zárubové.

Tenkráte Potůček nepřestával se diviti, a zalíbené "jerumine" nad obyčej často se ozývalo, zvláště když podivnou Václavovu historii uslyšel.

"Ten hoch není ani po nebožtíkovi, ani po mně," říkala opět paní domácí, "ale celý praděd, zrovna takový světák a dobrodruh," a pohlédla na stěnu, kdež visel začernalý, olejový obraz, spodobující poprsí statného, mladého muže.

Ty dva dny, co vojsko v městě odpočívalo, nevyšel Václav, nyní již nadporučík, skoro ani z domu. Sedal s matkou i se ženou, nejvíc však s touto pěknou, smutnou holubicí, jež oka z něho nespouštěla, a nejraději by pořád u něho byla seděla. Paní Zárubová se přece ze syna potěšila, že jí způsobil nových starostí. Bylť mnohem rozvážnější, usazenější, a stará paní nabyla přesvědčení, že teď co se oženil a otcem se stal, "divoáctví" úplně ho přejde.

Na tu mladou Vlašku div nezářila, jak ji měl rád. Než takovému citu nedala paní Zárubová v srdci svém se ujati a hned pomyslila:

"Takový už běh — muž ženu miluje — však je na mne teď hodnější než býval —" a s pohnutím naslouchala hovoru obou manželů, ve vedlejším pokoji sedících. Nerozuměla ani slovu, ale z toho třesoucího se hlasu snašina poznala, že to není veselá rozprava. — Byl večer, paní Zárubová dávno usnula a ve vedlejším pokojíčku ještě seděli a rozmlouvali, i smutně mlčeli. —

A druhého dne bylo ještě hůře.

Václav odešel s vojskem, zanechav u matky mladou manželku s dítětem. Tu bleďoučkou ženu nebylo možna potěšiti.

"Nevím, nevím, jak to s ní bude — tak subtilná!" řekl Potůček důvěrně paní domácí, když se s ní na síni potkal a o žalu mladé ženy uslyšel.

"A věřte, Irena je hodná, tuze dobrá žena. Myslila jsem z počátku, no, není divu, která jde za vojákem — ale ne křivdila jsem jí — je pobožná, hodná a citelná."

"A myslím, že ono se jí také po domovu stýská — jerumine, jak by ne? Taková mladá a jde si od rodičů na sta mil do ciziny a teď musí ještě od muže! —"

Ač paní Zárubová s nikým nemluvila a Potůček uměl mlčeti, přece roznesla se městem pověst o tom, jak Zárubův Václav se oženil. Leccos bylo snad přibájeno, ale jádro samo od pravdy se neodchylovalo.

"Unesl ji, či ona šla dobrovolně za ním, opustivši zámek svého otce. Je dcerou nějakého šlechtice, a ten jí ovšem bránil, když poznal, koho si oblíbila. Ale ten švarný důstojník ji očaroval a sám jsa zamilován připravil vše k úniku, a když se šťastně povedl, odbyta ihned svatba, nebo mnich už čekal."

A ještě podivnější věci vypravovali, ale to byl jisto, že ta bledá, sličná Vlaška šla dobrovolně, z velké lásky za českým důstojníkem.

Málo kam vycházela, sedala ustavičně u svého děcka, v tichosti, o samotě zaplakala, psala listy do Prahy i do Itálie, ale jen z Prahy přicházely časté odpovědi, z Italie ani řádečky.

Tak nadešla její hodina.

Paní Zárubová měla teď také vnučku, křiklavou, drobounkou holčičku černých očí, jako její maminka měla. Bylo to děcko stonavé, nedůtkivé, a ubohá matka i babička mnoho vytrpěly.

"Zlatá žena, ta paní domácí!" říkala Potůčkové, když tak od Zárubové přišla.

"Co teď s těmi dětmi zkusí, ani se potkává, stará snoha, nevyspí. A zrykla takovému potůčku, pošťáci pokoj, ticho, a teď! — Ale ani slovíčkem, ani zabručkáním nedává na jevo, že už jí to někdy přemáhá. — Chodík starý, běhá, ťuká co může, radí, těší —"

"A mladá —?"

"Oh chudáček — ta se přitiho jara netočká. Tratí se vůčihledě, slábne — rudíčky jako z alabastru, bílé, suché — jen oči má ještě jarné a to je dobré znamení — a jak za všecko děkuje, když jí člověk dost málo poslouží — zaleptá, usměje se, anebo jen se podívá a už člověk jí porozumí, jak jí to těší. — Jen kdyby toho děvčátka nebylo!"

A mladá opravdu slábla, kvapně se tratila, a přišel zlý host — kašel, suchý, bolestný kašel. Ubohá, trápila se — ah smutné to vypravování o krásném kvítku z dalekých krajiny, hynoucím ve chladné cizině.

Přišel muž, jenž dovolenou sobě vymohl, a jím se tak potěšila, že poněkud ožila. Neopouštěl ji, bděl u ní, ale všecka péče, všecka starostlivost byla nadarmo.

Zemřela. Do posledního okamžiku nepozbyla vědomí. Oh, kdo viděl, jak se loučila s malými dětmi svými, ten nikdy přežalostnou tu chvíli nezapomene!

Po pohřbu na večer přistoupil Václav k matce a pravil:

"Maminko, Irena mně všecko pověděla, jak jste byla šetrná, laskavá, dobrá. Litovala, že se vám nikdy nemůže odsloužit a prosila mne" — hlas statného vojáka se zatřásl — "vím, že za tu všecku starost a zármutek — a způsobil jsem vám ho dost, teď to uznávám — nemohu se vám odvděčiti, na tož pak ještě za tohle vše —"

Zamlčel se nemoha dále; stará paní nedala by mu domluviti, kdyby i dále chtěl — ale majíc oči zaroseny, přiklonila se k jeho prsoum, objala ho, a zaplakala. Cítila radost i lítost nad ubohým synem.

Pak promluvila:

"Vím, jaký máš zármutek a jakou starost. Jsem stará, ale co mohu, ráda udělám. Jeď s pánem bohem za svým povoláním, o děti já se postarám. Tam mezi cizími by červíčkové ti zahynuli. — —"

A tak se stalo. Václav odejel a babička ujala se dětí jako matka. Hošík rostl a mohutněl, že byla radost naň se podívati. [illegible] lal, čtveračil a všude ho [illegible] dili viděli a s ním se pomazlili. Potůček ho často choval, učil ho všelikým kouskům, a když klučina si všecko brzo zapamatoval a rychle nápodobil, radoval se mistr, jako by to byl jeho vlastní, a říkával: "Jerumine, z toho bude student! To náš Vencka v tomhle věku neměl v celém těle tolik, co tento klučina v malíčku!"

Za to s děvčátkem byla nemalá potíž. Ovšem, matka jí tak záhy zemřela, nemohla sříliti se mlékem mateřským. Byl věru div, že paní Zárubová dítě zachovala na živu. Irenka nerostla tak jako bratříček, zůstávajíc pořád slabou, jemňoučkou "jako z pavučiny," jak Anička, dítko v plenky zavinujíc, říkávala.

Všichni myslili, že půjde za matičkou, ale zůstala, jsouc jejím živým obrazem. Tak sličného děvčátka nebylo v celém městě. A když povyrostši o božím těle byla družičkou, všichni se ohlíželi po štíhlém, přibledlém děvčátku, jež mělo tak černé, hustě kadeře a překrásné, velké oči.

Byla miláčkem babiččiným.

Ač Tonik někde venku se proháněl, držela se Irenka babiččina černého fesla, sedajíc u nohou stařenino na bílé, lípové stoličce.

"Však jsme tě, beruško, těkce vychovali!" říkávala paní Zárubová, hladíc Irenčiny černé, hebké vlasy. A pohleděvši jí do přibledlé, jemné tváře a vidouc na spáncích tenounké žilky se promodrávati, přitulila sličnou hlavičku k sobě a povzdechnouc, smutně si pomyslila:

"Jen abychom tě dochovali!"

* * *

Syn Václav meškal skoro pořád v Praze u svého pluku. Kdykoliv se mu naskytla možnost, odjel do rodného svého města navštívit matku i děti, jež nade všecko miloval.

Kdykoliv přijel, bylo to svátkem pro celý dům. Děti se radovaly a paní Zárubová byla se synem svým jak nálož spokojena.

"Zmoudřil a to dvodatel ho přešlo," říkávala Potůčkové.

"Ba ne, paní domácí, to všecko věk — ano, věk a zkušenost. — Svět, svět to je ta škola — však kdyby toho nebylo, co by z našim Venckem bylo, jerumine! Také takový neposeda —"

Než za jedné takové návštěvy skypěla zase Václavova horká krev, a to bylo tak: Do města přestěhoval se nedávno před tím, nežli Václav přijel, nový "friegr" Gaus, rodem Němec z Říše, muž ne mladý, který už za válek Napoleonských sloužil. Stal se přímým sousedem paní Zárubové.

Ve městě zjednal sobě málo lásky a přízně; bylť hrdý a pánovitý. Ač mnoho let už v Čechách meškal, nenaučil se česky a dával na jevo zřejmě a nepokrytě, že toho jazyka sobě pranic neváží. Než že měl jmění a záhy vešel ve styk s nejpřednějšími osobami města, které u něho zhusta besedovaly v bytu, i na lavičce před skladem tabákovým na podélní, byť mezi ně poštáka, při čemž mu v obecném mínění za tehdejších časů vahy dodávalo, že byl kdysi důstojníkem.

Ovšem vypravovalo se, že byl důstojníkem před tím v armádě francouzské, že za jejího ústupu z Němec zmocnil se vojenské pokladnice, ve které byla znamenitá suma. S tou prchaje narazil na rakouskou přední hlídku, ku které sám, vida nezbytí, dojel a oznámil, že by rád z francouzské služby vyvázl a císaři posloužil. I odevzdal kasu, poněvadž nebylo vybnutí a sloužil za krátký čas v armádě rakouské. Potom stal se nějakým vojenským úředníkem, až ho propustili, a tu dostalo se mu skladu tabákového.

To všecko se vypravovalo s všelikými doklady a poznámkami o jeho značném jmění.

Gaus však vedl si vypínavě a jsa pánovit, dychtil dotříti se všude do předu. Mnozí měli vlastně úctu před jeho jměním, mnohým nahnal respektu svým jednáním a mnozí se ho báli. Sotva že se v městě ohřál, navštívil paní Zárubovou, a vyloživ dosti chvastavě, že jeho dům nově koupený nikterak mu nestačí, pravil, že hodlá ho rozšířiti, přestavěti. I nabídl se staré paní, že její dům jí odkoupí, ana beztoho sama ho nepotřebuje, dokládaje, že peníze hned na hotovosti do krejcaru na dřevo jí vysází. Vedl si při tom tak, jako by očekával, že mu sousedka za návrh ten ještě poděkuje a jemu vděčna bude, ano, po jeho mínění, tou samou jí bude lépe [illegible]ženo, nežli tou starou rachotinou.

Mírná, laskavá paní tímto jednáním tak se rozhorlila, že stručně a určitě ho odbyla. Ušklíbl se zablýštil očima a řekl:

"Jen abyste mi sama ten dům někdy nenabízela!" Po tom odešel.

Plán jeho na rozšíření domu byl zmařen, nebo dům na levo byl veliký a dlouhý, nad to majitel jeho velmi zámožný člověk, tak že pan Gauss na koupi v této straně nesměl ani pomysliti.

Za to nezapomněl, jak od sousedky odešel s nepořízenou a schlazovaí se na ní, jak jen mohl; ovšem byly to jen maličkosti a malichernosti, jak v sousedství se přihází. Ale mstivý pan Gauss neobmeškal příležitosti sebe nepatrnější.

S tímto matčiným sousedem setkal se Václav za své poslední návštěvy v rodném městě, a to když si byl jednoho dne došel k "modrému hrozna", kdež nalévali dobré víno a kdež se mužská honorace obyčejně scházela.

Václav o p. Gaussovi byl již slyšel a sice v Praze ode starších důstojníků, kteří "friegra" z času válečných znali, i od své matky. Přirozeno, že v duši přímého, prudkého důstojníka nemohla ani náklonnost ani úcta k tomuto muži vyklíčiti.

Příbuzné neduhy.

Nervůznost a nestravitelnost v mnoha případech vespolek od sebe závisí. Chudá krev a slabost jsou přímými důsledky netrávení pokrmu. Soustava člověk trpí nepomírně k původnímu zlu, nestravitelnosti, neduhu to, který bez výjimky přemůže trvalé užívání Hostetterové Stomach Bitters. Když žaludek nabude síly a čilosti tímto dobrým posilovatelem, živy nabudou rovnováhy a síly, chuť k jídlu a spánek opět se dostaví. Ovšem jsou případy těžké nemoci, které nezávisí na nepravidelnosti žaludka, však shledá se, že ve většině případů, Bitters mají šťastný účinek. Jsou nimo výborným lékem zvláště proti malarii, rematismu a slučnosti.

ZCELA ČISTÝ, NEŠKODNÝ I NEJCITLIVĚJŠÍM.

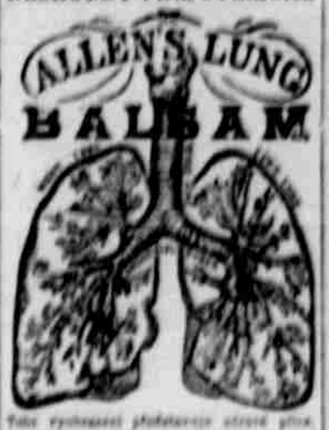

Toto vyobrazení představuje střední plíce.

VELKÝ LÉK KU VYLÉČENÍ

Souchotin, kašle, nastuzení, krůpu a jiných nemocí hrdla a plic.

Neobsahuje opium v žádném způsobu.

Výtrahu! — Žádejte ALLEN'S LUNG BALSAM a ostatní se zdržení všechny jiné léky nechte.

Co člověk nemá léků sobě rovný.

Na prodej u všech lékárníků.

DOBRÉ POJIŠTĚNÍ PROTI NEMOCÍM — jest —

Perry Davis' Pain-Killer

Přináší rychlé úlevu ve všech případech vymknutí a úrazu.

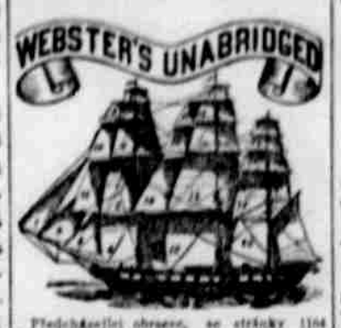

Předcházející obrazec, se stránky 1164 Websterova neokráceného slovníku, ukazuje jména a polohu každé z plachet (21) na plachetnici. — dokazuje nevyrovnatelnost Websterova v

znázorňování illustracemi.

Obrazy ve Websterovu pod 12 slovy, Beef, Boiler, Castle, Column, Eye, Horse Moldings, Phrenology, Ravelin, Ships, [stránky 1164 a 1219] Steam engine, Timbers, znázorňují 343 slov a významů mnohem lépe, než bylo by lze vysvětliti slovy.

Nové vydání WEBSTEROVA má 4600 NOVÝCH SLOV a významů, Bibliografický slovník o více než 9700 jménech.

Vydává G. & C. MERRIAM, Springfield, Mass.

Též Webstera národní obrázkový slovník. 1040 stran v osmerce, 600 rytin.

Webstera zkrácené slovníky, — vydávány od IVISON, BLAKEMAN, TAYLOR & CO., New York.

Webstera Primární školní 204 rytin.
" Obyčejný " 264 "
" Pro vyšší školy 297 "
" Akademický 344 "
" Obchodní školní s mnoha vyobrazeními a cennými tabulkami, jaké jinde nenalezne.

DO CRETE A OKOLÍ.

Ceněk Duras

veřejný notář

vyhotovuje všechny právní listiny spolehlivě a levně vymáhá dědictví z Evropy a zvláště z Čech, obstarává

přeplav

po nejlepších parolodích z Evropy do Ameriky i nazpět jakož i všechny do oboru jeho sahající záležitosti.

Ceněk Duras na Státní Bance v Crete, Neb.

Státní banka Nebrasky V CRETE, NEBRASKA

jejímž ředitelem nyní jest

ČENĚK DURAS,

obstarává všechny bankovní záležitosti přijímá vklady, půjčuje peníze vystavuje směnky na všechna místa Ameriky, Evropy, hlavně pak do Čech a Rakouska vůbec.

Ostatními úředníky jsou: F. I. Foos president; D. B. Perry, náměstek; G. D. Stevens, kasír; C. A. Caldwell, výpomocný kasír.

Ředitelé: — F. I. Foos, D. B. Perry, Thos. Doane, Chas. Band a Chas. W. Doane.

HOSTINEC V NORTH BEND, NEB.

Oznamuji všem rodákům, že ve svém hostinci v North Bend, Neb. chovám na skladě a prodávám

ve velkém i malém

lihoviny všeho druhu, pivo i doutníky jsem rády všech rodákům ochotně k službám.

☞ Jsem jediným oprávněným obchodníkem v městě ku prodeji piva na soudky.

Neopomeňte stavit se a postiniti, když do North Bend přijedete.

Tomáš Hrůza.

Anton Novák

—v—

PAWNEE CITY, NEB.

— Jest jednatelem —

Hambursko-americké paroplavební sp.

a obstarává schválně

PREPLAVY:

Z Hamburku do Ameriky i z New Yorku do Hamburku.

Lístky na dráhy:

Z Čech, Rakouska nebo odkudkoliv Evropě do Hamburku, jakož i z New Yorku odkudkoliv do Nebraky nebo kteréhokoliv jiného města v Americe.

Zásilky peněz

prostředkuje z Ameriky do Evropy a zice tak, že kdo chce odtud poslati svým příbuzným nějakou částku, může u něho složiti peníze nejdříve a tím obdrží přítele mého rakouskou.

Vše to obstarává

v cenách nejnižších a proto každý se přimlouvá se rodák

ANT. NOVÁK. Pawnee City, Neb.

Do Schuyler a okolí.

Oznamuji všem rodákům, že jsem se usadil ve Schuyler

GROCERSKÝ OBCHOD

při čemž se ubírám a zajisté zásobím zboží. Dále koupím všechny kompatibilní výrobky.

Za vejce a máslo platím nejvyšší ceny.

S úctou

Josef Gemper.

První Český

Sklad prken a dříví.

Oznamuji zároveň, že mám na skladě veliký výběr prkenného dříví, jako: prkna, krovy, okna, rámy, papír a vše do stavby potřebné. Nejlepší kvalita.

Malý výdělek a častý prodej.

Dovolávám, že koupené zboží ode mne vždy přijmou a že nebudou litovati. Kdyby nemohl se do Schuyler dostaviti, tak mi dopište a vše bude vyřízeno. S úctou

Novotný a spol.

DO SCHUYLER A OKOLÍ

M. F. Hedináč,

sedlář a řemenář

ve Schuyler, Neb.

Odporučuje sedla a výroky co vlastní ruka.

V. Malý,

—ve—

SCHUYLER, - NEBRASKA

Prodává všeho druhu zboží za ceny vždy nejnižší, kdo by chtěl koupiti zboží stříbrné, Groceria, boty, střevíce, rukavice, čepice, klobouky a drobnosti všelijké, dříve dobře, když se tam dříve podívá než jinde koupí, máslo a vejce se vždy berou za tržní cenu na výměnu za zboží.

Nová firma ve Schuyler.

True & Cudy

kteří převzali obchod bývalé firmy Samma True, žádají laskavě české obecenstvo, by navštívilo a prohlédlo jejich nový krám, jejíž zvětšený sklad zboží v každém oddělení, obzvláště v podzimním a zimním zboží. Naší snahou vždy bude vyhověti každého jak v ceně tak i v dobrotě zboží. Náš český klerk Fr. Sluška, obecenstvu známý co spolehlivý a zdvořilý, bude vždy po ruce ochotně každému posloužiti. Neopomeňte nás navštíviti a naše zboží prohlédnout dříve než koupíte jinde.

Kamna a zboží železné

a plechové nejlépe ve Schuyler koupiti lze, kde je hojný výběr a prodává se s heslem:

Malý výdělek a častý prodej.

Takovým místem jest český obchod nižepsaných, kteří s ochotou všem rodákům poslouží a v přízeň jejich se poroučejí.

SWATEK & KUBÍK, Schuyler, Neb.

CHCI

5000 tučných prodejných prasat

vážících 200 liber a přes, za které zaplatím nejvyšší cenu trhovou a přičiním se, aby styky obchodní byly oboustranně uspokojivé.

První ohrada na jih od staré.

B. S. BLISS, Schuyler, Neb.

POZOR VE SCHUYLER

Dobře jísti, dobře piti. To jest dobré živobytí A kdo to chce, musí k

J. JANEČKOVI

DO SCHUYLER, COLFAX CO., NEB.

Mám vždy vzásobě vše co nejlepší. Pivo jako malvaz, Schuylerské i milwaucké; kořalka z Kentucky, kterážto jest v celé zemi za nejlepší uznávána; vína z Californie, které ve velké míře vždy nakoupím levně za hotové a mohu levněji prodat než kdo jiný. Mimo to nejfajnější havanské cigary, dobrá česká strava a čistá postel, jsou u mne k nalezení a pro ukrácení chvíle stojí tu pěkný kulečník, rozličné jiné hry, ani harmoniku a jiné instrumenty nevyjímaje. Pro potahy vůkolních mých krajanů mám teplé stáje k dispozici. Výbor, v mém ostatní nalezne každý co jen ráčí. Proto krajané, domácí i kteří cestujete, neopomeňte navštívit J. JANEČKA.

Kam pro šicí stroje?

K LEDVINOVI

DO WAHOO, NEB.

Držíme na skladě teď 6 druhů šicích strojů, vypůjčujem zejména na druh jmenovaný

DIAMOND a pak CROWN.

Stroje prodáváme lepší a levněji nikdy jindy a než kdokoliv jiný bez výminky, o čemž se může lehce přesvědčit když si naše stroje prohlédne a ceny zezná.

☞ Za všechny stroje ručíme od 5 do 5 roků, neboť jsou to stroje, o nichž s plným právem lze říci, že jsou dokonalé. Některé přednosti našich strojů jsou jak následuje:

Lehký běh; stejný, rovný šich; dokonalé zšlení, tak že zšitko se jehla zlámé; klapadlo netřebe mazat a proto se podlaha nezamasti; veškeré části, které by potřebovaly opatřování jsou zvláště kolové; jehla samozasouvací a mnoho jiných.

Každý kdo stroje tyto uvidí a pozná jejich zvláštnosti, musí uznati, že jsou

DOKONALÉ.

NEJLEPŠÍ STROJE, U NÁS!

NEJLEVNĚJŠÍ STROJE, U NÁS!

NEJLEPŠÍ VÝBER, U NÁS!

Zároveň ostatního zboží, jako výborného groceri a výtoč všeho obydlného v obchodě smíšeném máme lepší výběr než kdypřed tím a můžeme nabízeti českému obecenstvu poslouchati dobře, levně a upřímně. My

BEZ HUMBUGU

prodáváme tak levně jako nejvíce.